

פרשת דברים ז' באב 5785

עלון מס' 496

כניסת השבת 19:19
צאת השבת 20:23

עלון מורה סיפורים מחזקים

אותך ולבקש שתמחל לו, כדי שיכניסו אותך למחיצתו בגן עדן' אמר לה יוסף נימני 'מחול לו מחול לו מחול לו'

עוד באותו לילה, בא אל בתו בחלום ואמר לה שב' הכניסו אותך לגן עדן בזכות המחילה של יוסף נימני. אמר הרב בניהו שמואלי, 'שתבינו מדובר בתלמיד חכם עצום, רב גדול, איש ירא שמיים, ובכל זאת, פעם אחת פגע בתלמיד כיתה ו' לעיני כל ולא נתנו לו להכנס לגן עדן' כדי שנבין כולנו, כמה צריך להזהר מפגיעה בזולת וגם בשעות קשות להיות רגישים לאחר!.

יהודי נהג מונית בטבריה, קבל יום אחד טלפון מסופר סת' שבקש ממנו לאסוף ספר תורה מנקודה אחת לנקודה שניה. 'מה אתה מדבר, איך אני אקח ספר תורה?' 'תראה, תקח איתך אדם נוסף, הוא ישב אחורה ויחזיק את הספר תורה' הסכים אותו נהג מונית ולקח את המשימה. ראה הנהג מונית אדם חסון ושאל אותו לאן הוא צריך? ושאלו לו הנוסע החסון את היעד הציע לו הצעה: יסעו שניהם לאסוף ספר תורה, הנוסע יחזיק את הספר בנסיעה עד ליעד הסופי טבריה עילית? ואחר יקח הנהג מונית את אותו אדם לביתו בחינם תמורת העזרה עם הספר תורה. הסכים אותו נוסע חסון ונסעו שניהם תחילה לסופר סת' לאסוף את הספר.

והאיש החסון הוריד את הספר תורה למונית והנהג אמר לו: 'דחילך, תזהר, אם אם זה נופל לך זה צומות ועניינים...' ואותו נוסע לא הבין על מה נהג המונית מדבר? ישב הנוסע עם הספר תורה והחזיק אותו כאילו מחזיק בובה... התחילו בנסיעה לטבריה עילית. 2 דקות עוברות ואותו נוסע קבל טלפון, בשניות נהיה עצבני והרביץ קללות לאיש מעבר השני של הקו, קללות מפחידות בקולי קולות והנהג מונית משתגע 'תגיד אתה מטורף, אתה מבין שאתה מחזיק ספר תורה בידיים? תפסיק!' 'רגע, אני באמצע' 'תפסיק מיד, אני מוריד אותך פה' והנוסע נתק את השיחה כשהוא נותן קללת סיום שיחה... 'תגיד אתה משוגע אתה מחזיק בידיים שלך ספר תורה, אני לא מבין אותך' 'תראה, אבל הוא התחיל' 'מה אכפת לי מי התחיל? אתה מחזיק בידיים שלך ספר תורה, אתה לא יכול לדבר ככה'

נהג המונית היה ממש בתחילת דרכו בתשובה, הוא ראה מולו רק את בורא עולם, אש של חוזרים בתשובה, כאלו שקוראים קדיש לא רק במניין... לכן שראה את המעשה של הנוסע, נהיה כמו פנחס, הוא התפלל בקול רם לבורא עולם שיסלה לו ובמיוחד לאותו נוסע, שכן לא מזמן למד הנהג מונית החוזר בתשובה הטרי, שאיש כזה הוא בגדר תינוק שנשבה, והנהג המונית מדבר עם השם ומוריד דמעות והנוסע שומע ואומר 'מי שבו? מה שבו? על מה אתה מדבר?' 'אתה תשתוק, אני עוזר לך, דחילך, תעשה לי טובה, אתה מחזיק ספר תורה בידיים שלך' 'לא זהו, אני מבטיח, נגמר' השיב הבטיח הנוסע.

בעיות, אבל העם, במקום להנות מזה, לקבל הכל בקלות, הוא כמו העני הזה שעבד במרתף, שולחים מרגלים, בפחד ובייסורים ובכסיות ועוקפים את מה שהשם אומר, ישמע חכם ויוסף לקח.

בשכונה אחת, אשתו של משה ראתה מבדע לחלונה, זוג צעיר שבאו להתגורר בשכונה. אמרה האשה למשה בעלה: 'ראה, הגיעו זוג צעיר, היישר מהחתונה לגור איתנו, זו שכונה של מבוגרים וסוף כל סוף תהיה כאן רוח צעירה'

למחרת ישבה אשתו של משה מול החלון, היא לא היתה רגועה, היא חכתה לבעלה משה שיחזור מבית הכנסת. כשחזר משה אמרה לו אשתו: 'אתה לא מאמין! הזוג הצעיר שבאו לגור כאן אמש, האשה תלתה כבסה לבנה, וכל הכביסה מלאה כתמים! זה לא יתכן! עוד רגע קט יחזור בעלה, יראה שהיא לא יודעת לכבס, יתאכזב מזוגתו, בטח יתפתח ריב ומי יודע אולי גט! בלי נדר מחר אני הולכת לכלה הצעירה ואלמד אותה איך לכבס? שלא תהיה חס וחלילה כביסה מלוכלכת, אני חייבת שלזוג הזה, יהיה שלום בית'

למחרת חזר משה מתפילת מנחה וראה את אשתו יושבת רגועה על הספה, שאל אותה 'מה קורה?' השיבה האשה 'אני התמהמהתי קצת ועוד לא הספקתי ללכת אל הכלה ולהדריך אותה כיצד לכבס? ובינתיים הכלה תלתה היום שוב כביסה לבנה, אבל הפעם צחורה כשלג! זאת אומרת היא למדה לכבס, טוב שלא הלכתי אליה' אמר לה בעלה משה: 'לא, היא לא למדה לכבס, אני פשוט עמדתי היום וניקיתי את הכתמים והלכלוך מהחלונות...' וכך גם טבע

האדם להרכיב משקפיים שחורים ולראות שחור אצל האחר, במקום להרכיב משקפיים ורודים ולראות את הטוב שבבד השני.

ספר הרב בניהו שמואלי שבבני ברק היה תלמיד כיתה ו' בשם יוסף נימני, תלמידי כיתה ח' הציקו לכיתתו והוא קם ועשה מעשה, נכנס לכיתה ח' והחזיר לכל התלמידים של כיתה ח' מנה אחת אפייים. הם ספרו למורה שלהם, שהיה תלמיד חכם עצום, והוא מורה, בא אל יוסף נימני ואמר לו ליד כולם: 'אתה לא תעשה מה שאתה רוצה כאן' ובייש אותו. אותו תלמיד יוסף נימני חשב לנקום במורה, עלה על הגג, לקח דלי מזהם וחכה לרגע שהמורה יעבור הוא ישפוך עליו את כל הנוזלים המזהמים ויחזיר למורה שבייש אותו לעיני כל. כשישב על הגג, חשב יוסף נימני בלבו 'איך אעשה כך לתלמיד חכם?! רב גדול' התגבר על יצרו וירד מהענין לגמרי.

עברו שנים ויום אחד אותו יוסף נימני מקבל שיחת טלפון, על הקו אשה אחת שמחפשת אותו דחוף, היא הזדהתה כבתו של אותו רב מורה, שאלה אותו אם הוא זוכר את המקרה ההוא שאבא שלה גער בו לעיני כל 'כן אני זוכר' השיב יוסף נימני והאשה אמרה שאבא שלה נפטר לפני שלושה חודשים ובא אליה בחלום וספר לה, שלא נותנים לו להכנס לגן עדן, עד שלא יפייס את התלמיד יוסף נימני, שאותו ביזה לעיני כל! 'הוא בקש ממני לחפש

אלה הדברים אשר דבר משה אל-כל-ישראל

בפרשה שלנו משה מדבר עם העם בערבות מואב, התחנה האחרונה במדבר. משה מכון את דבריו, שירגיל כל אחד לבטוח בהשם ולא להכניס כל מיני ספקות, כמו שקרה בחטא המרגלים, שאחרי כל הניסים והמופתים שראו וחוו בני ישראל על בשרם, עדיין דרשו לשלוח מרגלים, וכשאלה חזרו, עוד יותר התערער בטחונם ובמקום לבטוח בהשם, הם בכו והסתבר שזו היתה בכיה לדורות. **וכמו שמספרים על עני אחד** שלא בא דבר מה אל פיו זמן רב! והרעב החל להציץ לו. הלך ברחוב וראה איזו וילה מדהימה, חשב בליבו 'אולי כאן יתנו לי לאכול?' דפק בדלת, יצא איזה עשיר אחד ואמר לו 'כן' 'ראה, לא אכלתי כבר יומיים, תן איזה משהו לאכול' 'אין שום בעיה' אמר העשיר 'אני אתן לך ארוחה שבחיים לא חלמתי' העני התלהב ואמר 'נו, נו' 'רק בתנאי אחד, אני איש עסקים, אני לא אוהב לתת דברים בחינם' 'מה התנאי?' שאל העני והעשיר אמר לו: 'תרד פה למרתף, הכל מלא אבק והמדפים לא מסודרים בכלל, צריך לעשות נקיון ולסדר היטב, שעתיים עבודה שלאחריה אתן לך ארוחה שלא חלמתי'

מה יעשה העני? אין לו ברירה! הוא משוע לאיזו ארוחה! ירד העני אל המרתף והתחיל לעבוד, לנקות, לסדר, להוריד אבק, הוא הרים דברים כבדים, התלכלך והזיע וכמו שאומרים 'נקרע' אחרי שסיים קרא לעשיר ואמר לו 'סיימתי בוא ותראה' ירד העשיר למרתף ואמר לעני 'עשית עבודה יפה, כל הכבוד! עכשיו תורי לקיים את כל מה שהבטחתי, אתה רואה שם מעבר לכביש את הוילה, תכנס לשם, תראה כבר שולחן ערוך, עופות, דגים, בשר, מרקים, סלטים, משקאות, תאכל ותשתה כמה שאתה רוצה, תהנה!'

חצה העני את הכביש ונכנס לבית שממול ואכן ראה לפניו כל מה שהבטיח העשיר, שולחן ערוך בכל טוב ובשפע. אכל ואכל העני וממש טרף את האוכל וגם הכניס לכיסים פרוסות לחם ועוד כל מיני דברים, כשבא לצאת אמר לו האחראי שם 'מעולם לא היה לי אדם כפוי טובה כמותך!' 'מה זאת אומרת כפוי טובה?' שאל העני והאחראי אמר 'אכלת ואכלת לשובע, לא היה אדם שאכל כמותך ועוד הולך בלי לומר תודה' השיב לו העני: 'אתה עוד אומר לי שאני כפוי טובה, שברתי את גבי ועצמותי בלנקות את המרתף, נקרעתי בשביל הארוחה הזו, אתה לא נתת לי שום מתנה, קניתי את הארוחה הזו בעבודה קשה!' אמר לו האחראי 'על מה אתה מדבר? איפה קניית? מה קניית? מי מכיר אותך בכלל? נתת לי פעם משהו?' 'מה זאת אומרת? אני ניקיתי וסדרתי את המרתף בוילה ממול' 'אהההה גם עליך הוא עבד העשיר הזה' 'מה זה עבד עליי? לא הבנתי' 'יש שם ממול עשיר קמזן, כל פעם שבאים אליו עניים ומבקשים אוכל, הוא נותן להם לעשות איזו עבודה בוילה שלו ושולח אותם אחרי כן לכאן אלינו, פה זה בית תמחוי, כל מי שבא אוכל חינם...' גם עם ישראל, הקב"ה מאכילם מן מהשמים, הכל בקלות, מכניסם לארץ ישראל בלי

חלפה דקה אחת בלבד ושוב הטלפון של אותו נוסע מצלצל והנהג מונית מת מפחד, עונה אותו נוסע ושוב מרביץ קללות, "בדרגה גבוה יותר" מהטלפון הראשון, נהג המונית עצר על המקום ואמר לאותו נוסע: "תרד עכשיו מיד, לא מעניין אותי כלום! הרגע דברנו שאי אפשר להחזיק ספר תורה בידיים ולנבל את הפה ככה" "אני מצטער, מבטיח שלא אעשה זאת שוב" אחרי ההבטחה הגיעו ב"ה לסופר סת"ם ומסרו את הספר ונהג המונית הסיע את אותו נוסע לביתו, וכשזה ירד אמר לו: "מי יתן והקב"ה יחזיר אותך בתשובה"

עברו בסה"כ יומיים והנהג מונית שהה בתחנת המוניות ולפתע הבחין באותו נוסע ומיד שאל אותו "מה הוא עושה כאן?" "באתי להראות לך משהו" הראה אותו נוסע ששתי ידיו מלאות בתחבושות ואמר לנהג המונית: "דע לך שאני בטוח שהקב"ה רצה לחנך אותי, דוד מים רותחים נשפך ושרף את שתי ידיי!" מאידך נהג מונית היה בהלם מחד התלהב מהתובנות של אותו אדם שקשר בין המעשה לעונש, ואותו נוסע חזר בתשובה שלמה ב"ה!

ר' ישעיה וייסברג מביתר עילית, שקעה עליו השמש, לא הולך לו בפרנסה את הילדים לא הצליח לחתן, כבר הצטברו כמה חובות וכל מכיריו יעצו לו לטוס לארה"ב ולנסות להתרים עבורו ובני ביתו. חבר יעץ לו לטוס עם לופטסהיז לארה"ב, עם עצירת ביניים בעיר פרנקפורט שבגרמניה, שם קבור רבי ישראל מקרלין, ויש עניין גדול להשתטח על קברו של הצדיק העצום הזה, כדאי לשפוך את הנפש ולבקש כל מה שרוצים ובענין של לבקש וייסברג, לבקש שהקב"ה יושיע אותו וידאג לו לפרנסה בשפע, ימחק את חובותיו ויחתן את ילדיו.

הוא טס לפרנקפורט והיה לו 4 שעות המתנה עד לטיסת ההמשך לארה"ב, יצא החוצה לחפש נהג מונית וניסה לשאול, אך לא ידע את השפה וגם נראה עוף מוזר למקומיים, עם השטריימל, הפאות ומשקפיים עם תחתית של ארק... הוא החליט להגיע לאיזור המוניות ולשאול בעברית, אולי על המזל "יפול" נהג יהודי ישראלי ויבין אותו. הגיע אל המונית הראשונה ושאל בעברית "אני צריך להגיע לקבר של רבי ישראל מקרלין" הנהג ענה לו משהו בערבית שהוא לא מבין מה שהוא מדבר? המשך לנהג השני וכן לשלישי ואת כולם שאל בעברית וכולם לא הבינו על מה הוא מדבר? באחד הנסיונות, שאל "האם יוכל לקחת אותי לרבי ישראל מקרלין"

והנהג השיב בעברית "כן בטח, בוא אני אקח אותך" התלהב וייסברג ועלה למונית. בדרך אמר לו הנהג "אצבע אלוקים היא! אני במקרה פה היום, אין פה ישראלים רק גויים, איך ידעת לפנות אליי בעברית? מדהים! מה יש לך רוח הקודש?" "בקושי רוח הקודש" השיב וייסברג וכשהגיעו לציון, התפלל מכל הלב, כשעתיים וחצי של כזו השתפכות הנפש וסיים את התפילה עם הניגון שחבר רבי שלמה מקרלין וחזר לשדה כשרוחו מרוממת מאד וטס לארה"ב.

הגיע לארה"ב והלך לבית הכנסת של הסאטמרים וראה אברך אחד שנכנס ומבקש צדקה להכנסת כלה, הוא הביט באברך ונזכר שזה אדם שלמד איתו לפני שלושים שנה. לאברך הזה היה לקות דיבור ואותו וייסברג היה מחקה אותו וצחק עליו ומבזה אותו ואחרי שהתחתן, הוא בקש ממנו סליחה, אבל אותו אברך עם הלקות דיבור לא סלח לו, עברו שנים והעניין הזה נשכח. ואותו וייסברג הבין שאחרי שהוא התפלל אצל הצדיק, זימנו לו מהשמים את אותו אברך עם הלקות דיבור, כדי שיסלח לו ויסיר מעליו את כל העיכובים. נגש וייסברג אל המגמגם והחל לדבר איתו והוא רואה שאותו אברך מדבר חלק! אז הוא שאל אותו "תגי, יש לך אח שאולי מגמגם?" הביט בו האברך ואמר "אההה זה אתה, אני זוכר אותך טוב מאד, זה לא אחי, זה אני, עברתי טיפולים שנים על גבי שנים, עד אשר הצליחו לפתור לי את לקות הדיבור ב"ה, אבל כל מה שאתה עשית לי אני לא אשכח לך, אתה פצעת לי את הנפש, אתה היית מחקה אותי ומבזה אותי, אתה שפכת את דמי, אני לא אסלח לך" הוציא וייסברג 300 דולר מכיסו ואמר לאותו אברך "אלה 300 דולר האחרונים שיש לי, קח אותם לטובת החתונה של בתך ותמחל ותסלח לי על כל מה שעשית לך, אני מתחנן לפניך" חשב האברך בלבו, שחתונת בתו חשובה מאין כמותה וראה גם את החרטה של וייסברג, לכן לקח את ה-300 דולר ואמר שהוא מוחל לו בלב שלם! ואותו וייסברג הרגיש שירד לו הר מהלב!

הוא שכר איזה חדר בגרושים באיזו אכסניה ובנוסף באחד הימים פגש שם מישהו ממשפחתו שעזר לו בנושא ההתרמות, הוא אמנם לא התרים הרבה, אך בכל זאת גייס סכום יפה לכל הדעות! הוא חזר לארץ עם כוחות מחודשים וניסה לבנות את עצמו מחדש. כעבור זמן מועט, החליט לטוס שוב לארה"ב, שם פגש אדם בשם יואל שערך עבורו ערב התרמה בביתו וגייס לוייסברג מאה אלף דולר! וחזר לארץ עם הסכום המכובד, נראה היה שסרו כל העיכובים, והסימן היה שבנו בתחתן בתוך חודשיים מחזרתו ארצה. בינתיים אותו יואל מארה"ב שלח לו הזמנה לחתונת בנו, ומצד הכרת

הטוב, חייב היה וייסברג להגיע לחתונה, יואל התקשר ואמר לו שסדר לו מקום לישון באיזו אכסניה, וייסברג אמר שהוא חייב חדר לבד "חדר לבד?" שאל יואל "למה אתה אדמו"ר גדול?" "לא לא, לא מצד כבוד או משהו, יש לי בעיה, אני נזכר..." "נו, אז מה אם אתה נזכר?" "לא, אני נזכר...נזכר"

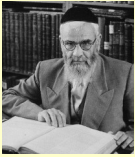
וייסברג הגיע לארה"ב וקבל חדר, אך מסתבר שהוא לא היה לבד... ובבוקר כולם דברו על כך שבילילה נשמעו קולות וברקים... וגם בלילה השני נשמעו מכיוונו של וייסברג קולות וברקים, ובלילה השלישי כבר הרגיש לא נעים ולא בנוח ותפס לו פינה רחוקה קצת משאר הנרדמים, אך התעורר באמצע הלילה ושמע כל נחירות חזקות, הוא הלך לראות מי הוא זה ואיזה הוא? וראה אדם שמחקה אותו ומשמיע קולות מוזרים של נחירות, וייסברג נהיה אדום כולו, הרגיש מבוייש ולא נעים, לקח מזוודתו וברח החוצה, בחוץ גשם זלעפות ואין לו להיכן ללכת? התחיל לבכות, הוא הרגיש פגיעה רצינית מאד בנפשו, אחרי כמה דקות של בכי, אמר לעצמו: "רגע, רגע, עכשיו אני מבין, הקב"ה נתן לי להרגיש את מה שאותו אברך עם הלקות דיבור הרגיש לפני שלושים שנה, עת חיקיתי את קולו וביישתי אותו, הקב"ה אומר לי עכשיו, אתה רוצה שהתשובה שלך תהיה שלמה לא מספיק שהוא מחל לך בלב שלם, אתה היית צריך להרגיש מה זה להיות מבוייש ומבזוה, שארגיש מה שהוא עבר"

ואותו וייסברג, באותו רגע שנפל לו האסימון, החליף את הבכי בשמחה ורקד לו בגשם בהנאה. למחרת נערכה החתונה ומיודענו וייסברג הלך לחבק את חברו יואל, פתאום הגיע אותו אברך, וייסברג אמר ליואל "אתה רואה את האדם הזה, זה האיש שהחזיר אותי לחיים, מחיה מתים במאמרו, בזכותו האיר לי המזל, בזכותו הכרתי גם אותך וספר שאותו אברך במצוקה כלכלית, ויואל וייסברג, עשו 'סיבוב' בין כל העשירים באי החתונה ואספו דקות ספורות סכום מטורף ונתנו לאותו אברך, יצא אותו אברך עם כיסים מפוצצים וייסברג בעקבותיו, וכשהם בחוץ, הביטו זה בזה ובכו כמו ילדים קטנים. ואנחנו ראינו איך פגיעה בזולת גורמת יסורים לאדם. וכן איך השם מסובב, שנהג דובר עברית יגיע לאסוף את וייסברג מפרנקפורט ויקח אותו לצדיק לשפוך את נפשו ואחרי כן יפגוש בארה"ב, בדיוק את אותו אדם שפגע בו, כדי שימחל לו, ואחרי כן יעבור בזיונות באכסניה וגם יגייס כספים לטובת אותו אברך, כדי שתשובתו תהיה מושלמת ישתבה שמו!"

גדולי ישראל

חכם יצחק נסים

נולד בבגדאד בשנת תרנ"ו (1896) ביום הראשון של חג החנוכה. בשנת תרס"ח (1908) עלה עם משפחתו לארץ ישראל והוא בן 12. שמונה שנים לאחר שעלו לארץ, חזר חכם נסים לבגדאד, שם נשא אישה וישב ללמוד. הוא נחשב לאחד מגדולי רבני עירק ואף נקרא חכם נסים אך למרות זאת הוא סרב לקבל כל מינוי רשמי ועסק לביתו. בשנת תרפ"ה (1925) עלה לירושלים עם אשתו ויקטוריה, וכאן הפך את ביתו בית-ועד לחכמים.

בהיותו ידוע כבעל היקף ראייה רחב ובקי בהוויות עולם, נהרו אליו ממקומות שונים להתייעצות בענייני הלכה והנהגת הציבור. ספרייתו התורנית היא מן היחידות במינו.

בשנת תשט"ו (1955) נבחר לכהונת הראשון לציון הרב הראשי לישראל. מיד עם כניסתו לתפקיד הרם ניכרה עצמאותו ודרכו המיוחדת כמעט בכל שטחי פעולותיו. החכם שאף מאוד להידברות ויצירת יחסי רעות בין כל חלקי העם. סיוריו בקיבוצים ובערים ואף אל יהודי התפוצות, גישתו, שיחותיו ויכולתו המופלאה להסביר השקפותיה של היהדות, משכו את לבם של הרחוקים, הגבירו את ההבנה ההדדית וקירבו לבבות.

לאחר מלחמת ששת הימים עשה מעשה גדול בהעבירו את בית-הדין הגדול, שהיה נשיאו, לבניין שלנוכח הכותל הדרומי הסמוך ללשכת הגזית, שהיה מקום מושב הסנהדרין.

החכם כיהן בתפקידו עד שנת תשל"ג (1973), במשך ח"י שנים. **בתשעה באב, יום חורבן הבית, שנת התשמ"א (1981),** בחצות היום, השיב את נשמתו לבוראו. חיבורו העיקרי הוא "שו"ת יין טוב".

העלון לזיווג הגון לרות הודיה ורינה ומשיח בני אלנה לאה ולשרית בת חנה וליוסף וחביבית בני יענה וללאה בת אהובה ולדנה בת הילית ולרפואת הרב דב הכהן קוק בן שושנה ורחל בת חבובה ומשה בן אסתר ואביבית בת רחל ודונית אלחנן בן רחל ויחזקאל ידידיה בן נחמה שיינדל וחביבה בת נעימה ורונן בן שושנה ור' יהודה בן אסתר **ולעילוי נשמת** שמואל בן שרה וצאלח בן מרים וזהבה בת זכיה וסימי בת מרים וציון בן רחמים ומונס חנה ויעקב בן רותי ולאה בת רבקה ויעקב בן חנום ואדיר בן לאה ודליה בת חבובה וברוך בן חבובה ויהודה בן חבובה וזכי בן חנה ואסתר פריידה בת פאבל ולאה בת דבורה.